

1) Ἡ ἀρχοντικὴν ἐμφάνισιν καὶ τρόπους ἔχουσα γυνή, ἢ εὐπαρουσίαστος καὶ εὐγενὴς γυνὴ σύννηθ. β) Γυνὴ γενναιόδωρος Λεξ. Δημητρ. 2) Γυνὴ λογία καὶ πεπαιδευμένη Κρήτ.

ἀρχοντοδέσποινα ἢ, ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 57.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ δέσποινα.

Ἀριστοκρατικὴ οἰκοδέσποινα.

ἀρχοντοδιακονιάρης ὁ, Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ διακονιάρης.

Ἐπαίτης ὑποκρινόμενος τὸν εὐγενῆ. Λέξεις περιφρονητική.

ἀρχοντοζῶ ἑνιαχ. ἀρχοντουζῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. ζῶ.

Ζῶ πλουσίως ἐνθ' ἄν.: Ὅποιους ἔχ' ἀρχοντουζῇ Ζαγόρ. Συνών. ἀρχοντοπερνῶ, ἀρχοντοπορεύω 1.

ἀρχοντοζῶ τό, Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ ζῶ (ζῶν).

Ἡλίθιος ἄρχων.

ἀρχοντοθρεμμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ θρεμμένος μετοχ. τοῦ ρ. θρέφω.

Ὁ ἀρχοντικῶς ἀνατεθραμμένος. Συνών. ἀρχονταναθρεμμένος (ιδ. ἀρχονταναθρέφω), ἀρχοντομαθημένος (ιδ. ἀρχοντομαθαίνω), ἀρχοντονεωμένος.

ἀρχοντοθυγατέρα ἢ, πολλαχ. ἀρχοδοθυγατέρα ἑνιαχ. ἀρχοντιονθυγατέρα Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ θυγατέρα.

Θυγάτηρ εὐγενοῦς, πλουσίου ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ πὰς 'ς τῆς πεθερᾶς σου | νὰ σὲ φωνάζουν νύφη, νύφη καὶ κυρὰ νύφη | καὶ ἀρχοντοθυγατέρα

Ἡπ. — Ποίημ.

Ἡ Ζερβοπούλλα ἡ ὁμορφὴ καὶ ἀρχοντοθυγατέρα

'ς τὸν ἀργαλειό της ὕφαινε καὶ ἀνάσσει ἐτραγουδοῦσε

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,19. Συνών. ἀρχοντοκόρη, ἀρχοντοκόριτσο.

ἀρχοντοκαλοκαιροῦ ἢ, ἀμάρτ. ἀρχοντοκαλοκαιροῦ Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας, τοῦ ἐπίθ. καλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καιρός.

Ἡ ἀρχόντισσα τοῦ καλοῦ καιροῦ τῶρα δὲ μὴ ἔχουσα ἀρχοντίαν. ἢ ἄλλοτε πλουσία, τῶρα δὲ πτωχή, ξεπεσμένη.

ἀρχοντοκαμωμένος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἔχων ἀρχοντικὴν ἐμφάνισιν, μορφήν.

ἀρχοντοκάμωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχοντιουκάμουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ ἐπίθ. *καμωτός < κάνω.

Ὁ ἔχων ἀρχοντικὴν ἐμφάνισιν καὶ συμπεριφορὰν: Γυναῖκα ἀρχοντιουκάμουτη. Παιδί ἀρχοντιουκάμουτου.

ἀρχοντοκλαδεμένος ἐπίθ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ κλαδεμένος μετοχ. τοῦ ρ. κλαδεύω.

Ὁ μετὰ πολλῆς προσοχῆς κλαδευμένος: Ἀσμ.

Ἀμπέλι μου κοντόκλαδο καὶ ἀρχοντοκλαδεμένο.

ἀρχοντοκόρη ἢ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀρχοδοκόρη πολλαχ. ἀρχοδοκόρ' Θράκ. (Σκοπ. κ.ά.) ἀρχοντιουκόρ' βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδουκόρ' ἑνιαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ κόρη.

Κόρη εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας ἐνθ' ἄν.: Πῶς βορεῖ νὰ γέν' αὐτό, κορίτσι μ', μνιὰ ἀρχοδοκόρ' νὰ πάρ' ἓνα φτωχοπαῖδ'; (ἐκ παραμυθ.) Σκοπ. || Ποίημ.

Ἐρημὴ χήρα ἡ νύφη μου 'ς τὴ Λάρισα ἀπομένει,

ἀμάθητη 'ς τὴ στέρησι καὶ πλούσια ἀρχοντοκόρη

ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 220. Συνών. ἀρχοντοθυγατέρα, ἀρχοντοκόριτσο.

ἀρχοντοκόριτσο τό, ἀρχοντοκόριτσον Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. ἀρχοντοκόριτσο πολλαχ. ἀρχοδοκόριτσο πολλαχ. ἀρχοντιουκόρ'τσου βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδουκόρ'τσου ἑνιαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ κορίτσι.

Ἀρχοντοκόρη, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Μιὰ φουρὰ ἑνας πλούσιους ἀρχαβώνισαι τὸν μουνναχογιό τ' οἱ μνιὰν ἄλλ' χῶρα μὴ ἓνα ἀρχοντιουκόρ'τσου (ἐκ παραμυθ.) Αἰν.

ἀρχοντοκόρμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ κορμί.

Ὁ ἔχων ὠραῖον παράστημα: Ἀρχοντοκόρμος παλληκάρι.

ἀρχοντοκρατῶ ἑνιαχ. ἀρχοδοκρατῶ Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. κρατῶ.

Μιμοῦμαι ἡθῆ τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων ἐνθ' ἄν.:

Ὁ δεῖνα ἀρχοδοκρατεῖ.

ἀρχοντοκωπέλλα ἢ, πολλαχ. ἀρχοδοκωπέλλα Κρήτ. ἀρχοντοκώπελλο τό, ἑνιαχ. ἀρχοδοκώπελλο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ κωπέλλα, κωπέλλι.

Κόρη ἡ υἱὸς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας. Πβ. ἀρχοντογιός.

ἀρχοντολάχανα τά, ἀμάρτ. ἀρχοδολάχανα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ λάχανα.

Τὸ φυτὸν καρδιαγωγὸν τὸ φαρμακευτικὸν (borrago officinalis) τοῦ γένους καρδιαγωγού, τῆς τάξεως τῶν τραχυφυλῶδων (borraginaceae). Συνών. μπουράντζα. [**]

ἀρχοντολογημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχοντολοημένος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀρχοντολογῶ.

Πλούσιος: Νύφη ἀρχοντολοημένη.

ἀρχοντολογιὰ ἢ, Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀρχοδολογιὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχοντολόγιον. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φτωχολογιὰ, ψιλολογιὰ κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀρχοντολόι, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ διῇ τοῖς ἀρχοντολογιῇς σακκοῦλλες βουλλωμένες,

νὰ διῇ καὶ τοῖς φτωχολογιῇς λαμπάδες ἀναμμένες

Σηλυβρ.

ἀρχοντολόι τό, ἀρχοντολόγι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἡπ. κ.ά. ἀρχοντολόι σύννηθ. ἀρχοδολόι πολλαχ. ἀρχοντιουλόι βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδουλόι ἑνιαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀρχοντολόιν Κύπρ. ἀρχοντολόι Κῶς Τήλ. κ.ά. ἀρχοδολόι Κεφαλλ. Σύμ. κ.ά. ἀρχοδολόγι Βιθυν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχοντολόγι.

Ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κεράμ', τὴ θυγατέρα σου, κεράμ', τὴν ἀκριβή σου τὴν εἶδαν κόσμος θάμαξε καὶ ὅλα τ' ἀρχοντολόγια

Θράκ. (Κεσάν.)

Χῶρια καλοῦνε τὸ ἀρχοδες καὶ οὐλο δ' ἀρχοδολόι,

χῶρια καλοῦνε τσοὶ φτωχοὺς καὶ οὐλο δὲ φτωχολοί

Κρήτ.

Ἀσημένιο μου ρολοὶ | ποῦ 'σαι μέσ' 'ς τ' ἀρχοδολόγι

Βιθυν. — Ποίημ.

Κε ὅλον τὸν κόσμον κάλεσε καὶ ὅλο τ' ἀρχοντολόγι,
τρεῖς χρόνους γράφαν τὰ προικιὰ καὶ τρεῖς τ' ἀπανωπροίκια
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,211. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
Η στ. 1643 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸ ἀρχοντολόγι τοῦ Μορέως,
ὅλης τῆς Μεσαρέας». Συνών. ἀρχονταλίκι 2, ἀρχον-
ταρίκι 3, ἀρχοντολογία.

ἀρχοντομαθαίνω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀρχοντο-
μαθημένος σύνηθ. ἀρχοντουμαθ' μένους βόρ. ιδιῶμ. ἀρ-
χοδομαθημένος πολλαχ. ἀρχουδουμαθ' μένους πολλαχ. βορ.
ιδιῶμ. ἀρχοντομαθημένος Κάριπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. μαθαίνω.
Τυγχάνω ἀρχοντικῆς ἀνατροφῆς, ἀνατρέφομαι ὡς εὐ-
γενῆς, ὡς πλούσιος ἐνθ' ἄν.: Ἀρχοντόμαθε καὶ δὲ μορεῖ
τὰ φάη ὅτι νὰ 'ναι Λεξ. Δημητρ. Εἶναι ἀρχοντομαθημένο
παιδί. Κόρη ἀρχοντομαθημένη. Ἐχει τὰ παιδιὰ του ἀρχοντο-
μαθημένα σύνηθ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀρχονταναθρεμ-
μένος (ιδ. ἀρχονταναθρέφω), ἀρχοντοθρεμμέ-
νος, ἀρχοντογεωμένος.

ἀρχοντομαχαλᾶς ὁ, Σκιάθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ μαχαλᾶς.

Συνοικία κατοικουμένη ὑπὸ ἀρχόντων. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. Πελοπν. (Τρίκκ.) Συνών. ἀρχοντογειτονία.

ἀρχοντομάχος ὁ, Κέρκ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-μάχος.

Ὁ μισῶν τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς πλουσίους.

ἀρχοντομερξά ἡ, Στερελλ. (Γαρδικ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ μερξά.

Οἰκογένεια εὐγενῆς καὶ πλουσία.

ἀρχοντόμηνας ὁ, Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ μῆνας.

Κατὰ πληθ. ἀρχοντόμηνοι, οἱ μῆνες Ἰούλιος, Αὐγούστος
καὶ Σεπτέμβριος, διότι κατ' αὐτοὺς συμπίπτει ἡ ἐσοδεία
ὅλων σχεδὸν τῶν καρπῶν, σιτηρῶν, σταφίδος, οἶνου κλπ.,
ὅθεν καὶ λέγεται παροιμιωδῶς ὅτι «οἱ τρεῖς μῆνοι θρέ-
φουν τοὺς ἄλλους ἔννεγά».

ἀρχοντομίλητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀρχοδομίλη-
τος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ἐπιθ. *μιλητός
<μιλῶ.

Ὁ δεικνύων εὐγένειαν εἰς τὴν ὁμιλίαν του, εἰς τοὺς
λόγους του, ὁ εὐπροσήγορος.

ἀρχοντονεγδός ὁ, πολλαχ. ἀρχοδονεγδός Κρήτ.

Νέος εὐγενοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀρχοδονεγδός παδρεύεται καὶ παίρνει προσφυγούλλα,
προσφυγούλλα μαυρομμάτα μου, σὲ κλαί δὲ μάθια μου
(κλαί=κλαίου) Κρήτ. —Ποίημ.

Ἡ ὁμορφὴ ἀρχοντονεγὰ τὸ Λάμπρο ξετρελλαίνει
καὶ τὴ Λενούλλα ξέχασε τὴν πρώτη του ἐρωμένη.

ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 126. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρχοντάκι.

ἀρχοντονεωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρχοντονεωμένος
Κύπρ. ἀρχοντονεωμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ νεωμένος μετοχ.
τοῦ ρ. νεώνω.

Ὁ ἀνατεθραμμένος ὡς εὐγενῆς, ὡς πλούσιος: Ποίημ.

Ὁ Βάσος νέος τρυφερός, ἀρχοντονεωμένος,
λεβέντης, καθημερινῶς βασιλικὰ ντυμένος

Συνών. ἀρχονταναθρεμμένος (ιδ. ἀρχονταναθρέ-
φω), ἀρχοντομαθημένος (ιδ. ἀρχοντομαθαίνω).

ἀρχοντονοικοκύρεμα τό, ἀμάρτ. ἀρχοδονοικοκυ-
ρεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντονοικοκυρεύω.

Τὸ νὰ νυμφευθῇ ἄνθρωπος μὲ πλουσίαν γυναῖκα ἢ τάνά-
παλιν. Συνών. ἀρχοντονοικοκυρεμός, ἀρχοντο-
παντρεία.

ἀρχοντονοικοκυρεμός ὁ, ἀμάρτ. ἀρχοδονοικο-
κυρεμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχοντονοικοκυρεύω.

Ἀρχοντονοικοκύρεμα, ὁ ιδ.

ἀρχοντονοικοκυρεύω ἀμάρτ. ἀρχοδονοικοκυ-
ρεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. νοικοκυρεύω.

Νυμφεύω, ὑπανδρεύω μὲ πλουσίαν γυναῖκα ἢ πλούσιον
ἄνδρα: Ἐρχοδονοικοκυρεύτηκε γ' εὐτός κ' ἐμεγάλωξεν ἡ
δουλειὰ του. Συνών. ἀρχοντοπαντρεύω.

ἀρχοντονοικοκύρις ἐπίθ. πολλαχ. ἀρχοδονοικο-
κύρις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρχοδονοικοκύρις Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ νοικοκύρις.

Πλούσιος, εὐπορος οἰκοδεσπότης.

ἀρχοντόνυφη ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) ἀρχοντο-
νύφη Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ νύφη.

1) Νύμφη πολύφερνος, πλουσία Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.)
—Λεξ. Δημητρ.: Ἀρχοντοπαντρεύτηκε καὶ πῆρε ἀρχοντο-
νύφη Λεξ. Δημητρ. 2) Νύμφη μὲ ἀρχοντικὸν παράστημα
Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀρχοντοξεπεσμένος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρχοδοξεπεσομέ-
νος πολλαχ. ἀρχοντοξεπεσμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀρχουν-
τουξεπιτισμένους βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδουξεπιτισμένους πολλαχ.
βορ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ξεπεσμένος μετοχ.
τοῦ ρ. ξεπέφτω.

Ὁ ἀπὸ πλουσίου πένης καταστάς. Συνών. ἀρχον-
τοξεπεφτέ, ἀρχοντοφτωχός.

ἀρχοντοξεπεφτέ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ἐπιθ. ξεπεφτέ
<ξεπέφτω.

Ἀρχοντοξεπεσμένος, ὁ ιδ.

ἀρχοντόξυλο τό, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρχοντας καὶ ξύλο.

1) Τὸ φυτὸν ψευδέβενο ὁ Κρητικὸς (ebenus Cretica)
τοῦ γένους ψευδεβένου (ebenus) τῆς τάξεως τῶν ψυχαν-
θῶν (papilionaceae) ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ὁ πολὺς δαρ-
μός Λεξ. Δημητρ. [**]

ἀρχοντοπαιδεύω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀρχοντο-
παιεμένος Κάριπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχοντας καὶ τοῦ ρ. παιδεύω.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., παρ' ὁ καὶ τύπ. ἀρχοντοπαι-
δεύω.

Παιδεύω, ἐκπαιδεύω ἀρχοντικῶς, μὲ ἡθὴ ἀρχοντικά:
Ἀρχοντοπαίδεψε τὰ παιδιὰ του Λεξ. Δημητρ. || Ἀσμ.

Κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μοσχάτο,
ὅπου τὸ πίνουν ἀρχοντες ἀρχοντοπαιεμένοι

Κάριπ.

ἀρχοντόπαιδο τό, ἀρχοντοπαίδιν Πόντ. (Κερασ.)
ἀρχοντοπαίδι πολλαχ. ἀρχοντουπαίδ' Μακεδ. ἀρχοδο-
παίδι Σύμ. ἀρχοντόπαιδο σύνηθ. ἀρχοντόπαιδον Πόντ.
(Κερασ.) ἀρχοντόπιδον Θράκ. (Αἰν.)

